

СКАЛА ВІКІВ
 Іншої підвалини ні
 хто неможе заложити.
 Викуп За Всіх

„СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?“

„Надходить поразок, та ще ніч“ Іса. 21.

WATCH TOWER AND HERALD OF CHRIST'S PRESENCE
 (Ukrainian Edition)
 Рік I. Місячник-Monthly Ч. 3
 Року Божого 6052 — Марець-March, 1924

ЗМІСТ

Найдорожа Пам'ятка для Християн	35
Пробраз в більших розмірах	36
Анти-типічна, дійсна Жертва	37
Пам'ятка установа	38
Чаша	39
Спів-участники	39
Стан нашого серця	40
В Гетсеманськім Городі	41
Порахунок з собою самим і молитва	42
Молитва в третє і потіха	43
Його чаша горечи	43
Ісус на Кресті	44
Ганьба, мука, смерть	45
Ісус покинутий	46
Діло доконане	46
Соборний Намет або Скиня Завіту	47
„Став же я немаче на варті і, стоячи мов би на башті, роздумував, що скаже він мені, що відповість на мою жалобу.“ — Авак. 2:1.	

© WTB&LS

На землі переполох народів у заколоті, як зареве море та філі [взбурені, недоволені маси]. І омертвіють люди від страху та дозидання того, що прийде на вселенну [на всіх людей]: сили бо небесні [церков] захитаються... Як побачите, що се стається, знайте, що Царство Боже близько. . . Випростуйтеся і підіймайте голови ваші, радуйтеся, бо наблизилося викуплення ваше. — Євангелі: Маттея 24:33; Марка 13:29; Луки 21:25-31.

СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

СЕЙ журнал служить головню на се, аби подавати пояснення до св. Письма і поученя з него. Заложений (1884. р.) в англійській мові, аби ширити науку Ісуса Христа, він не тільки допомагає дітям Божим при студійованню св. Письма, але також подає наші товариство має свої конвенції, повідомляє о приході представителів Товариства так званих „пильгримів“ і подає звіти з конвенцій.

Наші так звані „Верийські лекції“ подають і поясняють в приступний спосіб „ВИКЛАДИ СВ. ПИСЬМА.“ видані товариством і є дуже помічні всім тим, хто хоче досягнути почетний ступень т. зв. „Вербі Деї Міністер“ (В. Д. М. — V. D. M.), що означася: Слуга Слова Божого.

Сей журнал боронить головню сей єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули, іменно ВИКУП (відкуплене) дорогоцінною кровю (смертю) „чолова Ісуса Христа, що дав себе на Вилуп (як відповідну ціну) за всіх“ (1. лист Петра 1:19; 1. лист до Тимотея 2:6). Будуючи отже на тім певнім фундаменті: золото, срібло і дорогі каміня-жемчуги слова Божого (1. до Коринтян 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), дальшею цілею сего журналу є показати всім: яка є спільність та-ни, котра була укрита в Бозі ..., щоби тепер обляглась через Церкву всяка премудрість Божя — „котра в інших родах (вінах) не була обявлена синам людським так, як тепер є вона обявлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від всяких партій, сект або віроісповідань, яких собі катворили люде; а старається кожде свое слово підпорядкувати у всім під волю Божу в Христі, як учить сего св. Письмо. Дятого може сміло говорити і розбирати кожде слово, яке голосив Ісус, — відповідно до сего, як нам Бог уділить своєї мудрости порозуміти Його слово. Наше становище не є догматичне, але певне: бо що знаємо, се твердим, маючи сильну віру в Божі обітници, які є певні. Ми є як ті слуги, котрі виконуємо Його службу; дятого рішене наше, що має бути поміщене в сій журналі а що ні залежить від сего, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скріпляти Його людей в ласці Божій і в знаню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, аби досліджували кожде написане тут слово при помочи неомильного слова Божого, і тому для лекшого провірення наводимо звичайно голову і стих з Пророків і Апостолів.

СВ. ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ НАС:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога.“ се особливше „діло рук Його;“ що будова її відбувалася через цілий Євангельський вік, — се є від часу, як Ісус Христос стався Відкупителем цілого світа і Угільним каменем свого храму. Через сей то храм, скоро буде він докінчений. Бог зішле благословенне на „всіх людей“ і тоді вони будуть мати приступ до Него. — 1. до Коринтян 3:16-17; до Ефесян 2:20, 22; 1. Мойсей 28:4; до Галат 3:20.

Що хто в тім часі увірить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ і посвятиться Йому, сего буде Він неначе обтисовати, dopasовувати і вигладжувати, а скоро буде готовий і докінчений остатній з тих „живих камінів“ з „вибраних і дорогих.“ тоді великий Майстер-Учитель згромадить їх разом при першім воскресеню. Тоді ся Церква буде наповнена Його славою і станеться місцем стрічи між Богом а людьми через цілих тисяч літ. — Оакрите 15-5-8.

Що підставою малії так аля Церкви, як і для світа є се, що Ісус Христос з ласки Божої пожив смерти за „всіх“ стався „женихом за всіу“ і, що Він буде „правдним світом, що провісчас КОЖДОГО ЧОЛОВІКА, що приходить на світ“ у „властивім на се часі.“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; до Тимотея 2:5-6.

Що надією Церкви є, що вона буде такою, яким є її Господь, буде „бачити Його таким, яким Він є.“ буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідник. — 1 Йоана 3:2; Йоан 17:24; до Рим. 8:17; 2 Петра 1:4

Що в теперішнім часі Церква, святі мають себе видосконалити, усовершити се служби в бучучности; мають розвинути в собі всяку ласку; бути свідками Божими перед світом і приготувати себе на царів і священників в бучучих вінах. — до Ефесян 4:12; Маттей 24:14; Оакрите 1:6; 20:6.

Що малія світа лежить в благословеннях, о котрих відомляється і отримають всі люде через Царство Христа, що буде тревати тисяч літ. Всі, що схотять бути послухні законам і їх виповнчати, отримають з рук свого Відкупителя і прославленої Церкви все те, що Адам утратив, а всі улерті в злім і непоправні будуть ЗНИЩЕНІ. — Діяння св. Апостолів 3:19-23; Ісаїя 35.

WARTOWA BASHTA

UKRAINIAN RELIGIOUS MONTHLY

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.

Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and Miscellaneous Foreign, \$1.50.

(Сей журнал виходить в кількох мовах)

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету, в склад котрого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, G. H. Fisher, R. H. Barber. Кождий артикул уміщений в англійсьнім журналі читає і одобряє найменше трьох Його членів.

Передплату в Сполучених Державах можна посилати Моні ордерами або через Експрес компаню або банковими дрефтами. З Канади і прочих країв треба посилати передплату Міжнародним поштовим переказом.

ПЕРЕДПЛАТА на рік вносять: в Сполучених Державах \$1.00, для Канади і прочих країв \$1.50.

Грошеві моні ордери треба адресувати так:

The Watch Tower, Ukr. Dt., 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

УВАГА ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ: В нас є такий звичай, що не висилаємо спеціального потвердження, що отримано належитість ані не повідомляємо, що передплата скінчилася, тільки на місяць перед кінцем передплати зазначаємо се побіч адреси.

Два перші числа не вийшли на час, як було обіцяно. Але сподіємось, що слідуочі будуть виходити правильно.

КОНВЕЦІЯ

Найблизша конвенція Братів відбудеться в Еріе, Па., недалеко Бофало, Н. Й. Близші інформації подамо в слідуочім числі.

ДОРОГА БРАТА, Н. ФІЛЬ

Брат, Н. Філь, буде давати публичні виклади і духові для Братів в слідуочих місцевосях в таких днях:

Toronto, Ont.	16. March	Gonor, Man.	8.9 April
Kitchener, Ont.	18-20. „	East Selkirk, Man.	10. „
Brantford, Ont.	21-22. „	Chatfield, Man.	11. 13. „
Hamilton, Ont.	23. 24. „	Fisher Branch, Man.	14. „
Sault Ste. Marie, Ont.		Portage La Prairie, Man.	
	26, 27. „		17, 18. „
Port Arthur & Fort William, Ont.	30. „	Brandon, Man.	20. „
		Venlaw, Man.	22, 23. „
Kenora, Ont.	1. April	Ethelbert, Man.	25-28. „
Winnipeg, Man.	2. „	Kamsack, Sask.	30. „
Pleasant Home, Man.	6, 7. „		1. May

УВАГА!

Щоби заощадити собі дорогий час повідомляємо Братів, що маємо на складі тільки такі книжки:

Гарфа Божя	65 цт.
Божий Плян Вінів	75 цт.
Світ в Заколоті	10 цт.

Прочі книжки, які були в нашій мові, вже випродані. Скоро вийдуть з друку повідомимо о тім в „Вартовій Башті.“

Если хто з братів хотів би післати до старого краю книжку або газетку своїй родині або знакомим, нехай напише до нас, подасть адрес і належитість за книжку, а ми вишлемо на подану адресу, не рахуючи нічо більше. Всі листи адресувати так:

WARTOWA BASHTA

18 Concord St

Brooklyn, N. Y.

ВІСТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА І ВАРТОВА БАШТА

Рік I.

Марець-March 1, 1924

ч. 3

Найдороша Памятка для Християн

„Се чинить на мій спомин.“ — Євангелія Луки 22:19.

БОГ Єгова зазначив в своїм плані певні події в особливий спосіб. Се, здається, учинив Він головню для добра *нового створіння*. Се *нове створіння в Христі* заховує ці події в солодкій пам'яті. Найважливішою такою подією, котра кидає світло на цілий Божий план що до чоловіка, є жертва смерті нашого Господа Ісуса Христа. Ця подія в Божім плані показує нам дуже ясно велику любов Бога і любов нашого Господа Ісуса до Церкви і до всіх людей.

Як памятаємо о смерті нашого Спасителя, так також ми повинні памятати на велику любов Бога Отця, котрий постарався о невимовний дар для нас, щоби ми могли **мати** *житє* і то *подостатком*. Чим більше пізнаємо любов Божу до нас, тим більша радість наповняє наші серця. О скільки більше веде наш Господь Ісус в більше світло своєї правди, о стільки більше розуміємо слова пророка Давида, котрий писав: „*Пішли світло і правду; вони нехай ведуть мене і заведуть на твою гору святую до чертогів твоїх (твоєї святині)*“. І так прийду я до жертівника Божого, до Бога, що сповняє мене *превеликою радістю*; і прославлю на гусях (гарфах) тебе Боже, мій Боже!“ — Псалма 43:3, 4.

Бог оказав свою незміриму любов до нас в тім, що приготував нам викуплення. „*Являє же свою любов до нас Бог (у тому), що як ще були ми грішниками, Христос за нас умер.*“ (до Римлян 5:8; 1. Йоана 4:10) Се була велика безкористовна жертва задля нас. Наш Отець хоче, щоби ми памятали о сім. Се дорога памятка

Безкористовна же любов Ісуса сповнити волю Отця і викупити нас, ся сама любов казала йому перетерпіти хрест за нас і за всіх людей. Бог хоче, щоби ми всегда памятали о тім. Се також є дорогою памяткою для нас.

Сотки літ наперед Бог показав в прообразах сю велику жертву хрестну, щоби ми могли тепер ліпше порозуміти. Ісус Христос виконав се, що було показане в прообразах, і установив *Памятку* сеї дійсної жертви.

Ісус виразно бажав сего, щоби ми обходили памятку його смерті. Для нас се має велику вартість, особливо коли розуміємо значіння її. Річниця Памятки його смерті припадає сего року по 6-ій годині вечером, в п'ятвицю, 18. цвітня-апріля.

Що для нас є дороге, о тім любимо звичайно говорити. Ся памятка є свята для нас. Чим ближше сего великого дня, тим більше ми любимо розважати о тім всім, що привело до сеї жертви, як також любимо розбирати ці прообрази, котрі малювали смерть нашого Спасителя. Так, ми любимо над тим застановлятися. Тому рік річно пишемо в сій часописі кілька стрічок на сю тему. В них нема нічого нового, але все воно таке красне і так переймає серце чоловіка, що читай його кожного ранку, а воно все тобі буде новим, і кожного вечера, а воно все буде свіжим.

ПРООБРАЗ

При смерті Якова Ізраїльтяни сталися Божим народом, вибраним для певної цілі. Вони мали представляти собою розвиток *нового створіння*. Ізраїльтяни перебували в Єгипті і були в неволі під жезловою і деспотичною рукою Фараона. Сей тиран-цар представляв сатану, а фараонові дорадники і помічники представляли всіх видимих і невидимих слуг, через котрих ділає сатана. Ізраїльтяни загалом були прообразом (представляли) всіх людей на землі, котрі є тепер в неволі і котрі у властивім назначенім Богом часі будуть *освободжені* з неї. Первородні сини Ізраїля набрали значіння від тоді, коли ангел Божий в ночі пасхи перейшов через землю єгипетську і поубивав усіх первородних синів Єгипетських; вони, ці Ізраїльські первородні, представляли собою або були прообразом „*Церкви первородних, котрих імена є записані в небі*“.

Тяжкий гаран єгипетських наставників падав часто на плечі Ізраїльтян, невольників, і давався їм сильно відчувати. Їх плач і стогін взносився аж до Бога і Бог небесний вислухав їх. В своїм великім милосердію послав свого слугу, Мойсея, щоби свідчив проти сатани і його представителів і вивів Ізраїля на волю. Тут Мойсей представляв великого Відкупителя, котрий послушний волі Отця прийшов увільнити людський рід зпід жезлової руки великого тирана, сатани.

Деякі рази ставав Мойсей перед лицем Фараона і в імені Божім жалав від него, аби пустив людей Божих на волю. За кожним разом Фараон обіцював Мойсейови,

що Ізраїльтяни можуть йти, але опісля своєї обітницею зараз лонив. Та за кожним разом Фараон спроставував на свій нарід більші нещастя. Єще оден раз, з ряду десятих, казав Бог станути Мойсейови перед Фараоном. Бог обявив Мойсейови, що сим разом окаже свою силу в такий чудний спосіб, що Єгиптяни сами будуть бажали, аби Ізраїльтяни забиралися а навіть будуть їх наглили до сего. Мойсей проголосив Божі слова, що у півночи 14. Нізана мають умерти всі перво-родні сини у Єгиптян, почавши від сина Фараона, а скінчивши на сині найбільшого слуги. Божий вирок сповнився до слова.

По праву наслідства кожний перво-родний ставав наслідником майна. Перво-родний син Фараона був наслідником престолу. Перво-родний син сподівався продовжати дальше діло свого отця. Тому перво-родні сини Єгипту були прообразом теперішних видимих представителів на землі, до котрих належать всі верховодячі класи, котрих пророк називає інакше „пастирями і начальниками овець;“ котрі сподіються продовжати дальше несправедливе царство свого отця, сатани, в який би то спосіб не було.

Первородні сини Ізраїля представляли наслідників обіцяного царства Божого, сподіючися мати участь в славі з Ісусом Христом в часі його тисячлітнього царства.

Бог постарався о спосіб, що перво-родні сини Ізраїля могли охоронитися від смерти. Іменно, вечером перед 14. Нізана Ізраїльтяни мали зарізати агнця а кровю його покропити одвірки і поріг дверей хати. Вся родина мала позіставати в хаті і не сміла виходити з неї цілу ніч. Агнця мали спечи цілого і з'їсти його враз в прісним хлібом і гіркими зіллями. В кожнім домі, де заховали се Боже розпоряджене, перво-родний син не вмр а остав при житю. Від тоді сей вечер був знаний під іменем Пасха. Бог розказав, щоби Ізраїльтяни обходили сю памятку рік річно. Тому і Ісус мусів святкувати сю пасху.

В даній годині ангел смерти перейшов по цілім Єгипті, і кожний перво-родний син у Єгиптян умер і згинув кожний первак з їх худоби. Між людьми настав великий плач і лямент. Гурмами прийшли перед палату Фараона, несучи своїх мертвих синів. Також Фараон стратив свого перво-родного сина. Через якийсь час Фараон оплакував смерть свого сина. Се вистарчало, що Ізраїльтяни могли зайти аж над Червоне море. Сей протят часу означає час, коли сатана буде звязаний. Пришовши до себе, Фараон скликав усе своє військо і пустився в погоню за Ізраїльтянами, з думкою вигубити їх до ноги. Се показує, як сатана буде ходити і збирати собі прихильників, котрі схотять знищити людей, котрі навернулися до Бога Єгови через Господа Ісуса, великого дійсного (антитипічного) Мойсея. Коли горди Фараона зближалися до Ізраїльтян, Бог знова оказав їм свою любов, поставивши огняний стовп поміж Ізраїльтян а силами сатани. Опісля Бог казав розступитися морським філям і перепровадив Ізраїльтян через Червоне море мов би по суходолі. Фараон і його військо пустилися в слід за ним,

та вода вернулася назад і затопила їх всіх. Се показує, як сатана і всі його послідователі при кінці Тисячліття будуть знищені до ноги.

Великий антитипічний Мойсей, тепер присутний, веде своїх людей до певної і цілковитої побіди. Лихі системи і правительства, котрі панують і управляють сини, се насінє сатани, і тому яко його перво-родні сини умруть, будуть знищені; для них не буде більше повороту до життя. Сам сатана піде в пронасть і буде там чекати часу свого цілковитого знищення при кінці Тисячліття.

ПРООБРАЗ В БІЛЬШИХ РОЗМІРАХ

Повисше був описаний загальний прообраз; але тепер маємо инший подрібніший описаний, котрий нас особливо інтересує. Тут є певні вказівки, за помощью котрих люде Божі можуть приготувити себе увійти до Царства.

Агнцем пасхальним мусів бути самець, немаючи ні найменчої скази. Агнець представляв Того, котрий мусів бути убитий, щоби зложити ціну викупу, жертву за гріхи перво-родних і за гріхи цілого світа. — Іоан 1:29.

Голова кожної Ізраїльської родини мусів вибрати агнця. Тому і небесному Отцеві треба було вибрати антитипічного Агнця. Тут знова показується пречудна любов Бога. Ми яко несовершенні люде, если би прийшлося нам принести в жертву якого агнця із нашої череди, ми вибрали би яке гірше, а ліпше собі затримали. Чи не міг Бог вибрати кого з низших небесних сотворінь і учинити його чоловіком і ужити його опісля, щоби викупити ним рід людський? Чому Бог не учинив так? Бачимо ясно, що найважніша причина, чому Бог вибрав свого улюбленого Сина як велику жертву викупу, була, щоби показати свою безкористовну любов. (Іоан 3:16) Бог не може заперечити собі. Коли мав вибрати із своїх небесних сотворінь на сю велику жертву, тоді взяв найдорозший скарб свого серця. Бог вибрав своє сотворіня, котрого Сам впрост сотворив, вибрав свого улюбленого, єдинородного Сина як жертву на се, щоби люде могли жити. Він вибрав сего, на котрого терпіння і смерть дивитися, було найбільшою для Него мукою. В сей спосіб Він міг найліпше оказати свою велику любов. Більшої любови, як сеся не можна оказати. „У сьому явився любов Бога до нас, що Бог Сина свого єдинородного у світ післав, щоби ми жили через Него. У сьому є любов, не що ми любили Бога, а що Він любив нас і післав Сина свого на вблагання за гріхи наші.“ — Іоан 4:9, 10.

Пригадай собі, який жаль огортає цілу родину, если хто усе або згине яке звіря, котрого всі люблять; але який більший жаль огортає всіх в дома, если вмирає дорога і любя особа! Маючи се на памяти, можемо хоч що поняти великий біль, якого зазнавав небесний Отець, коли приготовляв свого найдорозшого Сина на смерть яко викуп за людей. Не тільки се, але його смерть мусіла прийти через ряд великих терпінь. В тім знова бачимо велику любов Богу.

Покроплене одвірків і порогу дверей кровю агнца було певною запорукою, що первородний в тім домі не вмере. Кров антитипічного Агнца є запорукою для всіх, котрі посвятили себе, котрі зістали оправдані і були початі Святим духом і отримали благословенне антитипічного Агнца, се є, що если позістануть в Христі або під покровом сеї крові, будуть виратувані від другої смерті.

Спечи агнца на огні вимагає далеко більшого огня, чим його зварити. Се вказувало на високий ступень мук Ісусових. Коли мясо печеться, тоді весь його сок, всі його сили позістають в мясі; противно, як його вариться, вода вибирає всі соки. Тому Бог наказав був, щоби агнца спечи, не варити. Зпечене мясо агнца мало покріпити Ізраїльтян на тяжку дорогу. Гіркі зілля додавали їм апетиту. Палиця в руці і постолі на ногах означали, що мають бути готові в дорогу кожної хвили.

Сила Християн походить з сего, що вони мають участь в Христі. Гіркі досвідчення, які приходять на них, представлені через гіркі зілля, збільшують в них більше бажання за Христом і тугу бути в солодкій єдності з Ним. Іншими словами, вони викликають в них більший апетит за Агнцем.

Прісний хліб вказує, що ми своїм серцем і своїм розумом оцінюємо правду так, що наші серця можуть кормитися любовю, яку оказав до нас Отець і возлюблений Син, і що з сего жерела черпаємо силу і поміч в кожнім часі і в кожній потребі

АНТИ-ТИПІЧНА, ДІЙСНА ЖЕРТВА

Ізраїльська пасха була тільки прообразом або типом, а Ісус стався дійсною або антитипічною Пасхою. Памятку сеї дійсної Пасхи і впливаючих з неї нових річей наказав Ісус святкувати своїм ученикам. Ізраїльська пасха вказувала на смерть Ісуса, Агнца Вожого. Памятка же, яку установив Ісус, пригадує нам сю велику подію його смерті і показує нам значіння її. Ісус стався Пасхою, Агнцем Церкви первородних. Тому Ап. Павло говорить: „Бо пасха наша, Христос, заколена за нас: тим же святкуймо.“ (1. до Коринтян 5:7,8) Ісус мусів сповнити Закон. Тому також мусів споживати вечеру пасхи і того самого дня бути забитий як антитипічний Агнець, щоби зложити велику ціну викупу за рід людський. Бог всегда ділає точно і на означений час.

ПАМ'ЯТКА УСТАНОВЛЕНА

Коли Ісус обходив памятку пасхи, тоді вперше впровадив нову церемонію або установу, яка мала нагадувати його смерть, котра заразом вказувала на велике значіння його великої жертви. Ісус мав вже опустити своїх учеників і вони вже не мали його бачити, більше як чоловіка (в тілі). Він знав, що члени його тіла будуть мати довгу, утяжливу дорогу перед собою, котра їм має приготовити небесне насліддя (лідицтво). Наш Спаситель і Господь бажав, щоби вони памятали добре, що Він своєю смертю сповнив прообраз-тип пасхального агнца; і щоби вони мали в памяті значіння його смерті і ласку-привілей бути його послідователями і брати

також в ній участь. В тій цілі записав се євангелист Маттей в 26:16-29.

При установленю сеї Памятки Ісус ужив двох головних елементів, складників: Першим був хліб, котрий, як Ісус сказав, представляв його тіло, се є, його як чоловіка. Другим було вино, котре, як Він говорив, представляло його кров на відпущення гріхів, і котрою мав бути запечатаний Новий Завіт. Зовсім правдоподібно, що Ісус певно мусів взяти в руки цілий бохонець хліба, передомив його і сказав до своїх учеників: „Се представляє моє тіло, котре за вас ломиться, прийміть і їдьте“. Бохонець хліба складався з зерен пшениці. Зерно пшениці посіяне принесе багато зерен, показуючи сям, що воно в собі має жите, але перше мусить бути саме знищене, щоби могло дати жите другим. Так подібно було з Ісусом. Він мав жите і посідав право до життя. Він мав право приводити на світ потомків. Він міг був наповнити землю расою людей. Але се не була така воля Отця. Ісус згодився знищити себе як чоловіка на се, щоби міг привести наново Адама і його потомків до стану життя. В сей спосіб Він зрікся свого життя як чоловіка і вирікся можности привести на світ расу людей. Пшениця заключає в собі всі складові частини-елементи, котрі є потрібні до будови ріжних частей і мускулів тіла людського. Так отже пшеничний хліб представляє дуже красно совершенність Ісуса, котрий може дати жите всім людям.

Їсти, значить користати з чогось, мати пожиток з чогось. Тому їсти або користати вірою з совершенної жертви нашого Спаси становить підставу нашого оправданя. Коли цілий світ в часі тисячліття прийме Ісуса як великого Відкупителя і буде йому послухний, отримає (покріплене) ножищу життя і буде привернений до життя. Ісус не вказував на себе, щоби його їсти, як хліб. На се не було потреби. Він був всегда справедливий, тому і совершенний. Однак його члени тіла мусять бути оправдані; а їх оправданє мусить прийти через прийняте ними великої жертви Христа.

При другій оказії Ісус сказав: „Я є хліб життя. Батьки ваші їли манну в пустини, та й поумирали. Се є хліб, що з неба сходить, щоб хто їсть його, не вмер. Я є хліб живий, що з неба зійшов. Коли хто їсть сей хліб, жити ме по вік; а хліб, що я дам, се тіло моє, котре я дам за життя світу.“ (Йоан 6:48-51) Се було жите як чоловіка, показане під образом хліба, котре Ісус віддав на смерть, і котре опісля дасть жите всему світові. Воно забезпечує найперше жите для Церкви на людським ступені. Се є, Бог уважає членів Церкви за совершенних людей на се, щоби вони могли мати участь в жертві Спасителя. Сі, що становлять Церкву, отримують в олім моменті при оправданю се, що світ отримає при кінці тисячліття, се є, совершенно людське жите. Бог уважає їх за таких. З сего бачимо, що оправданє через віру в дорожціну кров Христа, котре Бог улідає в часі віку Євангелії є в тій цілі, щоби в такий спосіб оправдані могли складати жертви спільно з Хри-

стом Ісусом і бути спів-жертвувачами з Ним. Кождий з них мусить наперед вкусити хліба, заким він може бути прийнятій яко жертва. Се значить, кождий мусить (приняти вірою) увірувати в Ісуса Христа, як в великого Відкупителя і оказати се через свою віру, посвятившись виповнити вповні волю Божу.

ЧАША

„І взявши чашу і віддавши хвалу, подав їм, глаголючи: Пийте з неї всі; се бо єсть кров моя Нового Заівту, що за многих проливається на оставленє гріхів.“ — Маттей 26:27, 28.

Отець небесний наготовив чашу своему возлюбленому Синови Ісусу. Ісус розумів, що Він мусить випити сю чашу. Він її випив. „Чашу, що дав мені Отець, хіба не пити її?“ (Іоан 18:11) Тому зовсім ясно, що чаша представляла наниток, котрий небесний Отець наготовив своему возлюбленому Синови. Чаша представляла стан і услівя, які Син мусів пережити, щоби міг статися Відкупителем світа. Три є головні річи, котрі представляла чаша, коли говориться як о напитку для нашого Господа: 1.) Що Він мусів виляти свою кров життя; 2.) щоби се учинити, Він мусів зазнати великих терпінв і 3.) що коли се сповнить, з сего буде мати безграничну радість.

Житє чоловіка є в його крові. (1. Мойсея 9:4-6) Єсли кров виляється, се значить, сотворінє перестає жити. Ні оден чоловік не може жити, єсли кров не пливе в жилах його тіла. В Божім пляні було: приготувити жертву викупу; а таку жертву можна було дати тільки тоді, єсли який совершенний чоловік виляє або віддає своє житє. Бог предсказав се через свого пророка, говорячи о Ісусі: „Він віддав (виляв) свою душу (житє) на смерть.“ (Ісаїя 53:12) Вилявши свою кров життя, се є, віддавши своє житє яко чоловіка, Він заслужив тим самим жертву викупу. „Син чоловічий не прийшов, щоб служено Йому, а служити і дати душу свою (своє житє), яко викуп за многих.“ — Маттей 20:28.

Житє нашого Господа яко чоловіка було виляте, але Він дальше мав право до сего людського життя. Право до життя Він міг був стратити тільки через свій власний грішний учинок. А що Він був всегда в гармонії із своїм Отцем, то се право до життя яко чоловіка існувало дальше. Віддаючи на смерть се житє яко чоловіка, виливаючи свою душу, Він (замінив) спровадив в сей спосіб своє житє на вартісну ціну, котру називаємо словом: *заслуга*, котрою можна викупити рід людський. Ціна совершенного людського життя, котру Бог приготував, має бути ужита як жертва за гріх, і має бути предложена Божій справедливості яко викуп і увільненє чоловіка. Сею кровю або вартісною заслугою запечатається Новий Заівт під услівями, котрих люде мусять слухати, єсли схотять одержати житє. В ніякий инший спосіб гріхи не можуть бути відпущені і в ніякий инший спосіб чоловік не приїде назад до гармонії з Богом. Тому Ісус сказав: „Се вино представляє мою кров. Моєю кровю

запечатается Новий Заівт і відпустяться гріхи.“ — Маттей 26:28.

Житє нашого Господа могло бути виляте в однім моменті і без ніякого болю могло заслужити ціну викупу. Але не такий був Божий плян. Великий Відкупитель мусів статися найвишим Священником, що мав мати в собі співчутє до других. Він мусів научитись боліти серцем над немочами других. (до Жидів 4:15) Мусів научитись бути послушним вповні волі свого Отця серед найтяжших обставин життя. До сего Він міг прийти тільки через терпіня. Небесний Отець, даючи свого возлюбленого єдинородного Сина на смерть, мусів дуже терпіти; тим оказав Він свою велику і безграничну любов до всіх людей. Його возлюблений Син своїми муками дав нагоду пізнати світови сю безграничну любов Божу.

Отець мав велику радість і уподобанє в своїм Сині, позаяк Сей оказався Йому послушний і вірний серед найтяжших проб. (Ісаїя 42:1) Возлюбленого свого Сина, Ісуса за його цілковитий послух Його волі, нагородив Отець безграничною радістю. Тому також чаша представляла найкращу річ, се є, любов і радість, котрі можна осягнути тільки через терпіня і смерть. Розуміється, Ісус розумів, що чаша представляла і ємуток і радість. Одєн раз Він молив Бога, єсли можливо, нехай мине Його ся чаша; правдоподібно Він мав на думці найбільш болючу часть її. О сій то найважнійшій її части пише і Апостол Павло: „Котрий за радість, яка була перед Ним (поставлена) витерпів хрест, не дбаючи про сором, і сів по правиці престола Божого.“ (до Жидів 12:2) Дорога, котра довела до Божественного життя, провадила через муки і скінчилася повнотою радости з Богом Єговою. Тому Псалмопівєць Давид, говорячи в імені Ісуса, сказав: „Ти вкажеш мені дорогу життя; перед лицем твоїм повнота радощів, по правиці твоїй блаженство по всяк час.“ — Псалма 16:11.

НАША УЧАСТЬ

Бог Єгова, приготувавши свій милостивий плян, призначив, що Ісус має мати в своїм славнім царстві громаду або тіло спів-наслідників, складаючися з 144.000 членів, котрі мають бути враз з Ним також царями і священниками. Святе Письмо називає їх всіх, се є, Ісуса Христа і тих 144.000 членів, *новим сотворінєм*. Всі члєни сеї громади, сего тіла, мусять йти тою самою дорогою, котрою йшов возлюблений Син. Вони мусять дословно йти слїдами Його. (1. Петра 2:21) Тому чаша мала означати для кожного члена громади, для кожного члена тіла, те саме, що представляла для нашого Господа. Маючи як раз се на думці Ісус питав своїх учеників: „Чи зможете ви пити чашу, яку я пити му?“ Вони запевнили Його, що: „Зможемо.“ На се Ісус додав: „Ви чашу мою пити мєте.“ (Маттей 20:22,23) Се рішучо потверджує, що чаша мусіла означати те саме для Його послїдувачелів, що і для самого Ісуса.

Коли наш Господь мав їх опускати, Він хотів, щоби вони в своїм часі зрозуміли значінє чаші. Тому в часі

установлюваня сеї Памятки, подаючи їм чашу з вином, промовив менче більше так: „Ви заявили свою охоту пити мою чашу, тепер маєте спосібність се учинити. Беріть і пийте з неї.“ Так отже для кожного, хто хоче осягнути спів-наслідство з нашим Господом в його царстві, ся чаша має таке значінє: 1.) Віддати (вилляти) своє оправдане житє на смерть; 2.) переходити подібні терпіння, які переходив наш Господь; і 3.) доконалиши сего, отворитися йому дорога до безграничної радості в царстві.

Споживанє хліба представляло або було образом користи, яку будуть мати люде з людського житя нашого Господа. В тім лежить підстава оправданя Християн. Се оправданє дає їм право до житя яке людям. Бог узнає (почисляє) се *право до житя* через заслугу Христа для того, щоби се право (до житя) могло бути прийняте яко жертва. Се право до житя і се оправданє житє мусимо віддати на смерть. Се мусить бути жертвенна смерть віддана в жертву. „Вірне є слово: коли ми з Ним умерли, то з Ним і жити мєм.“ — 2. лист до Тимотея 2:11.

Сама ще смерть не вистарчає. Неоден може бути оправданий і початий від святого духа і сейчас умерти; але се не відповість Божим вимаганням. Кождий з них мусить терпіти як терпів Господь і в сей спосіб мати нагоду образувати свій характер на його подобу, особливо його любови. Терпінє не сміє викликувати в нас огірчення; але знаючи, що наш небесний Отець терпів, оказуючи свою любов до нас, і що наш любий Господь оказав свою пречудну любов до нас також через терпіння, тому і наші терпіння, яко Християн, мусять виобразувати в нас більшу міру несамелюбної любови. Апостол говорить: „Бо вам дано що до Христа не тільки в Него вірувати, але також задля Него і страждати.“ (до Филиппян 1:29 грец. текст) А на другім місци такє: Ми „наслідники Божі, а спільні наслідники Христові, коли тільки з Ним страждемо, щоб з Ним і прославитись.“ (до Римлян 8:17) Терпіти з Христом се є услівє, котре мусить попередити, заким хто отримає участь в його радості і в його славі. „Коли терпимо, з Ним і царювати будемо.“ (2. до Тимотея 2:12) Ап. Павло розуміє се, як видко з його слів: „Тепер радуєсь у стражданнях моїх за вас і доповняю недостаток терпіння (горювання) Христового в тілі моїм за його тіло, котре єсть Церква.“ — до Колосян 1:24.

Коли переходимо через сі огненні і тяжкі проби яко Християни, се є доказом, що дух Божий спочиває на нас. О тім Апостол Петро говорить: „Радуйтеся, що маєте участь в стражданнях Христових, щоб і в одкритю слави його радуватись і веселитись. Коли докоряють вас за імя Христове, — ви блаженні, щасливі. Дух бо слави і Бога спочиває на вас: ними він хуляється, вами прославляється [вони його зневажають, ви же прославляете його].“ 1. Петра 4:13,14.

Головною цілею, чому Бог послав на нас терпіння, є, щоби ми виробили в собі чесноту любови на подобу Бога. Що се є правда, досвідчає в тім євангелист Йоан, гово-

рячи: „У сьому явилась любов Божа вглядом нас, що Бог Сина свого єдинородного у світ післав, щоб ми жили через него.“ Ісус положив своє житє за нас, і „ми повинні за братів душі (житє) класти.“ Єсли Бог так полюбив нас, і Ісус Господь так нас полюбив, „ми повинні також любити оден одного.“ — 1. лист Йоана 4:9; 3:16,23.

Найвищий степень любови можна оказати тільки через жертву самопосяти. Ми оказуємо свою любов до братів, єсли за них посвячуємо себе, і нашу любов до людей маємо так само оказувати. Єсли розуміємо любов Бога, яку Він оказав для нас і також єсли розуміємо любов Ісуса, яку до нас оказав, тоді оцінимо сю ласку, яку маємо, коли можемо пити чашу Господа Ісуса, котра означає: 1.) Смерть 2.) получена з терпіннями і муками і 3.) котра веде до великого щастя і радості.

Християнин, котрий розуміє, що є громада або тіло Христа, і оцінює свою ласку мати участь в тім тілі, може також порозуміти слова Апостола: „Бо теперішнє легке горе наше надто над міру приготовляє нам вічну вагу слави.“ — 2. до Коринтян 4:17.

МУСИМО БРАТИ УЧАСТЬ

Ісус положив правило, котре не дасться зломати, кажучи: „Як не їсте тіла Сина чоловічого і не пете його крови, не маєте житя в собі.“ (Йоан 6:53) Житє в самім собі, принаєжнє кому житє, се є, без-смертність, отримаємо, єсли наперед скористаємо з чоловічєства Ісуса (з Ісуса яко чоловіка), котре дасть нам оправданє до житя, і се оправданє житє віддамо (виллємо) на смерть як в жертву. В нагороду за се отримаємо вічнє житє. До таких Ісус говорить: „Будь вірний аж до смерти, і дам тобі вінець житя.“ (Одкриттє 2:10) Ся вірність обіймає в собі участь в терпіннях Христових аж до кінця, приймаючи їх радо і охотно.

СПІВ-УЧАСНИКИ

Апостол Павло, говорячи о хлібі і о чаші, так говорить до Церкви: „Чаша благословення, котру благословляємо, хіба не є се участь [общєннє*] в крові Христовій? Хліб, що переломлюємо, хіба не єсть се участь [общєннє] в тілі Христовім? Бо оден хліб, одне тіло — ми многі. [Бо ми многі є одним хлібом, одним тілом]. Бо ми всі є учасниками [члєнами] сего одного тіла.“ (1. до Коринтян 10:16,17) Переповідаючи нашою мовою слова Апостола, він се мав на думці: Тіло [громада] Христа складалєся з многих члєнів подібно, як хліб складалєся з многих зерен пшєниці. Ломанє сего хліба представляє, як кождий з тих, що складаються на сей хліб, мусить бути зломаний; се є, він мусить мати участь з Господом в ломаню свого людського тіла, се є, ломанє, жертвованє себе як чоловіка; се є, мусить віддати себе

*Слово общєннє, при-чащансьє, як тут переведєнє, означає по грецьки спільність, спільна звязь, спів-члєни, учасники, що беруть спільно або мають в чімсь спільну участь або звязь, як поправно те саме слово переведєнє в 18. вершу через спільники.

на смерть, пожертвувати себе на смерть подібно, як се учинив наш Господь.

Чаша благословення, котру благословляємо, представляє нашу спільну зв'язь з Господом або нашу спільну участь в Його терпіннях, терпимо як і Він терпів.

Зібравши те все разом, бачимо: Наша спільна участь з Господом в Його чаші показує: Бог Єгова, даючи на жертву найдорожчий скарб свого серця, оказав тим своєю любов до нас; а тепер Він уділяє нам своєї любови через се, що називає нас своїми синами. Ісус оказав своєю велику любов до нас через се, що за нас віддав своє життя. Ми же маємо нагоду оказати нашу любов до Бога і маємо оказати, що вміємо оцінити Його любов до нас через се, що радо прийнемо се, чого Він від нас жадає і маємо оказати нашу любов до братів, если радо віддамо своє життя за них.

Хвиля сеї Памятки нагадує нам, що учинив для нас Господь Бог і наш Спаситель Ісус. Пригадує нам також, які досвідчення зазнали ми в своїм життю від коли ми в перший раз пізнали по правді Господа Ісуса. Із всіх тих терпінь, яких ми зазнали від часу нашого посвячення для Господа, а які буди представлені неначе в образі через чашу, котру наш Господь в своїй любови зволив нам уділити, ми тим всім радуємося; бо така тільки дорога веде до величезної радості, яку будемо мати враз з нашим Господом.

ПОВНОТА РАДОСТИ

Потім як подав пити чашу своїм ученикам Ісус промовив: „Глаголю ж вам; Що не пити му від нині з сього плоду виноградного аж до дня *того*, коли його пити буду з вами *новим* (вже нове) у царстві Отця мого.“ (Маттей 26:29) Тими словами, тут сказаними, наш Учитель мав на думці сеї напійок, виноградний сок, який був в чаші, а котрий представляв велику радість. Як раз надходила для Нього найважніша хвиля в Його життю, хвиля мук і терпінь. Він вже мав онутити своїх учеників і промовив до них: „У світі горе мати мете, тільки ж бодріться; я побідив світ.“ (Іоан 16:33) Він знав наперед, що Церква мусить переходити через великі переслідування. В приповіді о десяти Дівичях представив Він як Певіста буде тішитись, приймаючи свого Жениха. Він подав нам в образі, як дуже Церква буде тішитись, коли надійде час для Нього, аби прийти до своєї святині, щоби довідатись і переконатись, хто є в стані святині або святости. Ми віримо, що наш Господь взяв в свої руки велику силу і владу 1914. р., і що 1918. р. прийшов до своєї святині-церкви і почав суд над домом своїм. До тих, що були Йому вірні, Він промовив: „Увійди (тепер) в радіці Пана твого.“ — Маттей 25:21.

Послідувачелі нашого Господа, знаючи, що Він вже є присутний і що закладає своє царство і що прийшов до своєї святині-церкви, можна сказати, вони тепер учаснують в великих радіщах нашого Господа в царстві Отця. Іншими словами сказавши, радість вже почалась.

Так певно, як Він вже взяв в свої руки владу панованя, тоді також почалось закладувати царство Його Отця; і з тими, що серцем є злучені з Ним, Він почав діятись своїми радіщами царства. Ся радість і щастє осягне свій найвищий степень, коли всі члени Його тіла перейдуть поза другу завісу (умруть) і ставуть з Начальником свого спасеня, з своїм Головою і Женихом, Ісусом Христом перед Богом і отримають від Него похвалу. Тоді заживуть повнотою радіщів і щастєм во віки.

Одначе сі, що остають еще по сій стороні завісу, мусять неодню перетерпіти, але враз з тим вони і пізнають Божий плян, який наповняє їх великою радістю. Правдиві Християни пізнають, що прославлений Господь Ісус є вже присутний і закладає своє царство, котре так як Бог, призначив, приведе людей назад до єдности з Отцем. Такі то входять тепер в радіщі Господа, се є, вони радуються з сего, що надійшов час на знищенє царства сатани і на заложенє царства правди і справедливости.

Се для них є великою заохотою на дорозі борби, яка еще є перед ними; надією споглядають до сеї щасливої хвилі, коли послідний член перейде до повної радості, маючи участь з Господом в славі царства.

СТАН НАШОГО СЕРЦЯ

Час Памятки Послідної Вечері надається як найкраще, аби кожний, хто хоче брати в ній участь, вглянув добре в своє серце. Ніхто не може подобатись Господу і брати участь в Памятці Послідної Вечері, если його серце є занечищенє. Ніхто не може подобатись Господу, если хоче брати участь в сій вечері, а не розуміє, що значить громада, тіло Христове. Апостол Павло поясняє, що ми є членами оден одному, „бо тіло не є оден член, але многі.“ „Ви є тіло Христове, і члени з осіб (від части).“ (1. до Коринтян 12:14,27) Тому кожний, хто хоче подобатись Господу, мусить зрозуміти, що кожний член тіла є частиною кожного другого члена, що всі вони є одним тілом в Христі Ісусі і що вони мають (спільний інтерес) спільно абати оден про одного.

Апостол Павло учить нас, яке повинно бути серце кожного, хто хоче брати участь в Памятці Послідної Вечері, кажучи: „Бо наша, Христос, заколена за нас. Тим же святкуймо не в старому квасі, ані в квасі злоби та лукавства, а в опрісноках чистоти і правди.“ (1. до Коринтян 5:7,8) А на другім місці так говорить: „Усяка гіркість (гореч) і гнів і ярость (злість) і крик і лайка нехай зникне від нас із усякою злобою (з усім лихим). Бувайте ж оден до одного добрі, милосерні, прощаючи оден одному, як і Бог у Христі простив вам.“ (до Ефесян 4:31,32) Злоба означає недобре і лихе серце чоловіка, котрий не зважає на ніщо. Квас є символом гріху. Тому Апостол менче більше так говорить: Очистіть своє серце, нехай не буде в нім якого злого чувства проти другого, а головню проти членів тіла Христового і відкиньте на бік всякий гріх. Уважайте, щоби в вашім серцю не було ні гіркости, ні злости ні гніву. і так пам'ятайте, що наша угода або контракт умерти

з Христом означає також умерти з другими, з ними і за них; віддати своє життя за братів.

Зближаючись до великої Памятки Последньої Вечері є се найважніша для нас хвиля вліянути в самих себе і постаратись, щоби наше серце було в добрім стані, щоби ми могли в той час тішитись wraz з нашим Господом.

ХТО МОЖЕ БРАТИ УЧАСТЬ?

Дехто може уважати, дослідивши себе самого, що він не є гідний брати участь в Памятці Последньої Вечері, і тому схоче пезітати в дома. Ми думаємо, що таке за-ключене є мильне. Розглянене себе самого є як раз в тій цілі, щоби приступити до Господа, аби ми могли очиститись від всякої плями або скази або тим подібного. Если ми кому що зле учинили, маємо тепер направити се; если ми провинилися перед Господом, маємо тепер визнати нашу вину і просити Господа о прощенє. Маємо просити вірою, памятаючи на слова Апостола і Євангелиста: „Коли хто згрішить, заступника маємо перед Отцем, Ісуса Христа, праведника,“ і „коли визнаємо гріхи наші, то Він вірний і праведний, щоби простив нам гріхи.“ Длятого „приступаймо з відвагою до престола (тропу) благодати, щоби прийняти милость і знайти благодать в час потреби.“ — 1. Йоана 2:1; 1:9; до Жилів 4:16.

Памятку Последньої Вечері повинен обходити кожний, хто цілковито посвятив себе Господу, і хто старається йти вузкою дорогою. Всі такі повинні сподіватися знати ріжних проб і терпінь; але сим не повинні знео-

хочуватись, если такі надійдуть, а противно тішитись зады них, знаючи, що такі досвідченя приготовляють нас до нагороди. Всі ті, котрих посвідчає святий дух, що вони є Господні, будуть нетерпеливо вижидати сеї хвилі, коли всі разом будуть могли брати участь в сій солодкій Памятці і у всім тім, що наготовив нам наш Отець і наш Господь Ісус.

Світ може нас ненавидіти і буде нас ненавидіти, если будемо вірні Господу. Се не повинно нас смутити, а противно радувати: „Не дивуйтесь, брати мої, коли ненавидить вас світ.“ (1. Йоана 3:13) Если ми є Господні, то будемо любити братів і схочемо згромадитись разом з ними і спільно нагадати собі на Старшого Брата і на Його велику любов, яку Він оказав для нас. „Ми знаємо, що ми перейшли від смерти у життя, бо любимо братів.“ (1. Йоана 3:14) По тім спізнаємо себе, що ми є Господні. Кожний хто має духа Господнього буде старатися взяти участь в сій Памятці Последньої Вечері.

Най ся спільна солодка любов буде між всіма членами Церкви, що хотять статись домом Божиим. Нехай свята лучність вяже разом всі маленькі громадки по ріжних частях світа в той день і най всі пригадають собі і заховують глибоко в памяти, яке пречудне средство спасеня приготовив Бог для чоловіка а головно для Церкви. Радуймося сею ласкою, яка є нам дана і споглядаймо надією до сего щасливого дня, коли отримавши похвалу, станемо по правди нашого Господа перед престолом нашого небесного Отця.

В Гетсеманськiм Городі

„Пилькуйте та мольтесь, щоби не ввійшли в спокусу.“ — Євангелія Марка 14:38.

І ВПІШОВ Ісус з учениками своїми за потік Кедрон, де був сад, у котрий ввійшов Він і ученики Його.“ — Йоан 18:1.

Опустивши горішну комнату, де була установлена Памятка Антитишчної Пасхи, наш Господь з своїми учениками удався на гору Оливну, до городу-саду, званого Гетсеманія. Імя се означає „місце, де витискають оливу.“ Правдоподібно там була праса, де витискали оливки. Оливи уживали тоді на світло і на поживу. Ще нині є на Оливній горі город обведений муром, 150 квадратних стіп великий, де, як розказують, мав перед своєю смертю молитися наш Господь. Там є вісім дуже старезних, кріслатих оливкових дерев. Чи се як раз се місце, чи ні, сего напевно не знаємо.

„І прийшли до городу, званого Гетсеманія [на вроцише Гетсеман], і рече Ісус ученикам своїм: Сидіть тут [при вході, при воротах], поки я помолюся. І взяв Петра та Якова та Йоана з собою і почав скоробіти та вдаватись у тугу; і рече їм: тяжело сумна є душа моя аж до смерти. Пиложіть тут і пилькуйте. І відійшовши трехи далій, припав до землі і молився, щоби, коли мож-

на, мимо йшла від Него ся година. І говорив: *Отче (Авва), Отче, все можливо Тобі*, мимо неси від мене чашу сю; тільки ж не що я хочу, а що Ти.“ — Євангелія Марка 14:32-36.

Правдоподібно з двох причин наш Господь опустив комнату і пішов до городу. По перше, Він знав, що зрадник Юда і товпа жовнірів прийдуть Його арештувати. А Він не хотів завдати неприємности і клопоту приятелєви, котрий був так добрий і зводив відпустити для них горішну комнату. По друге, Він хотів бути сам на сам в супокою, де міг би сам оден бути з Богом і виляти свою душу в ширій молитві і одержати потрібну силу на терпіня, які Його чикали. Коли отже наш Господь прийшов до городу, лишив вісім Апостолів при вході, при воротах, неначе передню сторожу яко чату, щоби давали знак. А з собою взяв трьох, котрих особливше любив і оказав їм свою славу, іменно Петра, Якова і Йоана. Петро, сеї відважний і скорий до діла, Яков і Йоан, так звані „сини грому“ — три найвідважніші, найревнїйші і найповажнїйші Його ученики. Тих хотів Ісус мати найблизше себе в сій годині тревоги і туги.

Однак ще і тут хотів бути сам на сам в часі своєї молитви, бо навіть сі три найвірніші ученики не могли поняти його положення: „в людей не було нікого з ним.“ Тому лишив і їх і відійшов, як далеко можна кинути каменем, там припав до землі і клячучи з похилим лицем до землі молився: „Отче, Отче, все можливе Тобі, мимо неси від мене чашу сю; тільки ж не що я хочу, а що Ти.“ Так там Він жалісно промовляв і молив свого Отця.

Хто читає уважно слова молитви нашого Господа, вречені в горді Гетсманським і його усильні „молитви і благання до Того [до Отця], котрий міг спасти його від смерті“ (лист Павла до Жидів), сей мусить прийти до заключення, що в науці теперішніх так званих „християн“, котрі кажуть, що Отець і наш Господь Ісус є одним Богом, є щось невластивого. Єли би їх наука була правдива, тоді молитва Ісуса Христа не була щирою молитвою, а тільки удаванем; бо тоді Він молився би сам до себе як до Бога. Св. Письмо говорить виразно на кождім місці, що Ісус, як і Він сам виразно се заявляв, був тільки Сином, котрого Отець післяв, єдинородним від Отця (Йоан 3:16; 10:29), первородним із всякого сотворіння, початком або першим із творіння Божого (із тих, що Бог сотворив). — до Колосян 1:15; Окрите св. Йоана 3:14.

З описань Євангелистів бачимо, що смуток і тревога переняли Ісуса в такій степені і в такій силі, як ніколи! „Тяжко сумний був Він до смерті.“ Смуток був такий, що майже убивав його, як каже Маттей. Лука, будучи з фаху лікарем, говорить, що Ісус був в „агонії.“ Зводив тяжку передсмертну борбу, до котрої, як грецьке слово означає, потреба великої сили і витривалости, аби її побороти; так що аж ніт силляв з Него мов великі каплі крови.

ДЕЛИКАТНО СИЛЬНИЙ АЛЕ КРИПКИЙ

Невіруючі закидають, що сей смуток нашого Господа, його сльози і молитви свідчать о його (немочи) слабім духу. Вказують, що було багато мучеників ріжних релігій, котрі відважно і зовсім холодно кровно, а часами навіть з усміхом на лиці дивилися смерті в очи; — а се, що описують Євангелисти, показує, що Ісус боявся смерті, був низший, замість бути вишим понад других — так вони говорять. Тільки забувають, що в тім криєся велика філософія, котрої вони не добачують. Рід людський так низько упав, його чувства і ніжність так притупилася, що він зовсім обоятно може споглядати на біль і смерть; що може сам переносити се без великого зворушення або немилосерно і холодно кровно завдавати смерть другому. Ми тишимося, що Ісус не був таким холодним мов той лід, але що був повний чуття і мав любляче серце. Тому ми є певні, що в його серцю є велике і взнесле чуте далеко далеко більше, чим в найлучшого чоловіка. Він тоді напевно мусів добре відчувати своє положення, котрого добровільно піднявся, іменно, щоби віддати своє життя за нас. Бо чим совер-

шенніший є чий організм, тим вищі і взнесайші є його чувства, тим більша у него склонність до радости, тим більше пригнітає його смуток. Наш Спаситель, будучи найсовершеннішим чоловіком, мусів без порівняння в більшій мірі відчувати біль, чим які другі люде.

Крім сего Він мав в собі совершенне житє, нічим не сплямлене і знав, що може посідати його на всегда і розумів, що Він має тепер з ним розлучитись; підчас коли прочі люде мають сплямлене житє, що стоїть під осудом смерти, і знають, що чи скорше, чи пізнійше, вони і так мусять його стратити. Тому для нашого Господа віддати своє житє була цілковито ниша річ, чим віддати своє житє одному з його послідувателів. Для приміру возьмім, що сума 100 представляє совершенне житє. Наш Господь мусів віддати сто (100) єдинок (частей) „если хотів віддати своє житє, підчас коли ми, будучи девятьдесять девять (99) частей умерші, можемо тільки віддати одну єдинку, одну часть із сто. Коли хто зиннокровно і рівнодушно тратив своє житє, знаючи, що воно на всякий случай могло продовжатись тільки кілька років більше, се дуже а дуже ріжниться від сирави Ісуса, котрий, будучи з своїм Отцем „скорше, чим світу бути,“ знав дуже добре, що житє, котре Він мав віддати, Він не тратить його задля якого гріху, але що се була з його сторони добровільна жертва.

ПОРАХУНОК З СОБОЮ САМИМ І МОЛИТВА

Без сумніву сама думка стратити житє була причиною великого смутку нашого Господа. Апостол Павло зовсім ясно дає се до зрозуміння, кажучи: „Котрий за днів тіла свого [будучи чоловіком] принісв молитви і благання до Того [до Отця], котрий міг спасти його від смерти, з великим голосінем і сльозми, і почуто його за страх.“ — задля його боязни і страху. (до Жидів 5:7) Маючи на думці сповняти всегда волю Отця, день в день чинив Він з себе жертву (самопосвиту) аж доси, коли за кілька годин мало все скінчитись. З сею думкою прийшла і друга і мучила його: Чи сповнив я совершенно волю Отця? Чи можу жадати і чи отримаю я нагороду, котру мені Отець обіщав, що воскресить мене з мертвих, що піднесе мене із стану смерті?

Бо если би Він в чім не був виконав волі, як сего Отець вимагав, тоді його смерть означала би для него цілковите знищенє, позбавленє існовани раз на всегда. Правда, хотий майже всі люде боляться знищенє себе, то ніхто не може так знати повного значіння сего, як той, котрий вже мав совершенне житє і знав свою попередну славу, яку мав з Отцем, заким ще світу бути. Сама вже думка: бути знищеним раз на всегда, викликувала в Нім жах і тревогу в цілім його єстві. Здається, що ся мисль ніколи передше не приходила до нашого Господа з такою силою, як в сій годині. Вона то як раз налягла на него так важко, що засмутила його смертельно. Ісус бачив, що по Закону Він має терпіти, як злочинець, і само собою повстала в Нім думка, чи Він є зовсім чистий, і чи небесний Суддя оправляє і узнає

Його безвинним, котрого так многі з людей раді були осудити?

Помолившись там якийсь час, встав Він і пішов до грехо учеників, котрим найбільше довіряв і котрі були Його довіреними товаришами, і — застав їх сплячих. Євангелист Лука поясняє, що вони заснули з жалю і з смутку. Ся ніч була для них великою наукою. Памятка Пасхальної Вечері, котрої вони в повні не розуміли, налягла на них смутком, бо їх Учитель дав їм зрозуміти, що вона представляла Його смерть і далше, що оден з них зрадить Його. Смуток звичайно викликає обезвладніє і сон. Тому наш Господь легонько зганий їх, глаголючи до Петра: „Симоне, ти спиш? не міг ти одної години поспити? Пильнуйте та моліться, щоб не ввійшли у спокусу.“ (Марко 14:37,38) Не тільки ви повинні пильнувати задля мене, але ви мусите пильнувати задля себе самих. Бо надходить для вас година тяжкої проби. Не спіть а моліться, щоби ви не впали в покусу.

МОЛИТВА В ТРЕТЄ І ПОТІХА

Потім наш Господь пішов знова молитись. Євангелисти кажуть, що Він повтаряв те саме, молячись. Се є, Він висказував ту саму просьбу. І знова прийшов до Апостолів і в третє пішов молитись. Одно тяжіло Йому на серцю: Коби то знати, чи я виповнив волю Отця мого у всім, чого я піднявся сповнити? Коби то мати певну заповуку, що Бог схоче спасти мене із (стану) смерти через воскресєне? У відповідь на Його мольби зійшов ангел з неба і потішив Його, запевнив і покріпив Його. Не маємо сказано які слова приніс ангел, але можемо бачити, що се були слова спокою, що він запевнив Його, що дорога життя нашого Господа сподобалася Отцю і що приверне Його наново до життя із смерти через воскресєне. Се вистарчало для нашого Господа. Се додало Йому сили і потрібної відваги до тяжкої проби, яка була перед Ним. Від сеї хвилі аж до останку бачимо Його як найспокійнішого, що заховав найбільшу рівновагу духа із всіх знаних нам визначних лиць в історії. Коли прийшов Юда з відліом жовнірів Ісус заховав як найбільший спокій духа; перед архиєреєм Каїфою і перед Пилатом був такий самий; коли був розпятий теже. В словах ангела найшов Він покріпленє і запевненє, що Отець любить Його, що слава, честь і без-смертність, яку Отець приобіцяв, будуть Його. Тому тепер Він міг йти вперед, хоч би не знать що прийшлося Йому перетерпіти.

Св. Письмо запевняє нас, що наш Господь Ісус був кушений під кожим зглядом подібно, як і ми (Його брата). Тут в Гетсєманьскім городі бачимо оден з примірів, яким тяжким пробам і терніям підпадають діти Божі. Виглядає нераз, що сатана хоче нам вліобрати надію і вмовляє в нас, що всі досвідченя і трудности, не принесуть нам ніякого хісна і що ми повинні се занехати. Коли прийде така думка, то для тих, що стараються щиро сповнити приречєня свого слюбу, настає

хвиля найтяжшої проби, яку тяжко їм поковати. Если вони виреклися сєго світа з Його приємностями, если зріклися своїх надій, цілей і бажань і вмісто них вибрали небесні річи, тоді така думка, немов, затемнює небесні надії, покриває їх еще більшою і густійшою темнотою, чим тоді коли вони не виділи і не пізнали висних і небесних обітниць. Що ж тоді маємо ділати? Маємо наслідувати примір нашого Господа і глядати Отця, хочтячи пізнати, чи все є добре з нами; хочтячи мати запевненє, що хочтяй нас світ ненавидить і виговорює всяке лихе слово на нас не по правді, що Він одначе нас любить; хочтячи отримати яке нове запевненє, що з нами буде добре, що Господь дасть нам участь в першім воскресєню до вічного життя.

Та коли ділаємо се порівнанє між нашими досвідченями а тими, які переходив наш Господь, ми не повинні забувати, що тут заходить незмірно велика ріжниця; що ми є умераючі і в девятьдєсят девятих (99) частях ми вже умерші, і що тому ми не можемо в повні зрозуміти значіня смерти, ні оцінити значіня вічного життя. А крім того всего ми вже маємо примір нашого Господа і далше запевненє, що наша участь в першім воскресєню не буде дана завдяки нашій совершенности, але зачерез совершенність Ісуса, під ослівєм, що ми віддамо Господєви наше ціле серце і нашу волю, і хочтяй несовершенні є наші діла, то хочемо прославляти Його в нашім тілі і в нашім дусі, цілим нашим єством.

Євангелист Марко пише, що наш Господь молився: „Отче, если возможно, мимо неси від мене сю чашу.“

ЙОГО ЧАША ГОРЕЧИ

І принав лицем до землі і знова приходили думки і мучили Його: Все жителі Єрусалиму і цілого краю будуть уважати, що я є відкинутий Богом і Ним проклятий. І умру серед страшних мук на кресті в їх очах як богохульник і як злочинець; підчас коли кожда думка мого серця була покїрна і вірна Отцю. Се здається нам, було головною причиною смутку нашого Господа, сеї так званої „чаші“, котра, як Він благає, щоби, если возможно, минула Його. Ми віримо, що Він знав, що Його смерть була доконче потрібна, котрої не міг нічим уникнути, як се Він часто говорив наперед своїм ученикам; але такий ганьблячий рід смерти, се є, смерть на кресті переймала Його жахом. Бо се не тільки приносило встид і викликувало злі думки про Нєго у людей, у тих, котрі Його любили і котрим нераз учинив добре, але також тому, що се насувало їм на мысль, що Бог певно прокляв Його, а коли Він є дійсно проклятий Богом, тоді не може мати надії отримати славну обітницю воскресєня. Та коли прийшов ангел і запевнив Його, що Бог любить Його, що хочтяй на хвилю займе Він місце проклятого Алама і станєся „проклоном за нас“, за люцький рід, від тоді і крест і получений з тим встид міг переносити мужєствєнно.

На примірі нашого Господа і Апостолів ми бачимо, яке велике значінє має молитва в часі великого горя.

Наш Господь сам чинив так, як наказував своїм ученикам, пильнував і молився, тому отримав благословення, зістав покріпдений і вийшов побідоносно. Апостоли же не пильнували і не молилися, не розуміючи потреби сего, тому прийшла небаром хвиля, обняв їх великий страх і розбіглися. Один з них, найвідважніший між ними, котрий хвалився перед хвилею: „Хоч і всі поблазняються, тільки не я,“ сей так налякався, чого певно не було би, если би був молився, що навіть під клятьбою вирікся Господа.

Коли бачимо, що деякі люде Божі хотять провадити святе житє і посвятити себе, а рівночасно забувають на остерогу нашого Господа: пильнувати і молитися, ми знаємо наперед, що такі ділають нерозумно. І хотяй вони є чистими „дівицями,“ але немудрими, „нерозумні.“ Вони не можуть сподіватися своєю власною силою осягнути побіду над собою самими і над гріхом і над противником. Коли сам Господь потребував помочи, то зовсім певно, що і ми потребуємо: і коли Він отримав відповідь на свою сердечну молитву, се дає нам дотумуватися, якої дороги жадає від нас Бог, коли хочемо отримати від Него сильну віру, котра може нас покріпити як тих добрих жовнірів переносити все в Його імені і в Його службі. Хто шукає Бога і щиро просить в своїх молитвах, сей напевно отримає благословення подібно, як отримав його сам Господь Ісус. Хотяй правда не прийде до них подібний післанець з неба, аби потішити їх і скріпити, однак прийде післанець иншого рода. Се буде або приятель або особа, котра буде вміла відчутти наш біль і смуток, як ніден з Апостолів не міг

відчутти або помочи нашому Господу. Або се буде таки один з Апостолів через своє любе слово, котре Бог післав через них до нас. Та хотяй прийде яка поміч або покріпленє, то ми повинні знати, що се не від людей ані від ангела, але від самого Бога, що Він нас любить і приймає за своїх — і, що ми можемо на певно сподіватися надзвичайно великих благ, які Він приготував для тих, що Його люблять.

„ЩОБ ВИ НЕ ВВІЙШЛИ В СПОКУСУ“

Так сказати, ми живемо тепер в часі проби і спокусу, які прийшли на увесь світ, аби його випробувати. Теперішній час, як говорить св. Письмо, представляє „годину спокуси“ або проби при кінці сего віку. Се година Гетсеманії, в правдивім значіню сего слова, для всіх людей, котрі вірі Господеві посвятилися для Него. Для того ми подібно, як наш Господь, повинні в сій годині гора глядати і просити Отця, аби нас запевнив, що ми є Його, і що Він є наш, щоби ми з довірем на Його силу (і поміч) могли перейти через сей час. Се той час, в котрім всі, що забувають на слова Учителя: „Пильнуйте і молитесь, аби ви не ввійшли в спокусу,“ на певно ввійдуть в спокусу і напевно упадуть. І їх упадок буде страшний — і хотяй вони подібно Петрові повстануть з сего упадку, то се принесє їм багато сліз.

Тому пехай кожний, до котрого рук дістанєся сей „Вістник Присутности Христа,“ пам'ятає на слова нашого Господа: „Пильнуйте та молитесь, щоб не ввійшли в спокусу.“

Ісус на Кресті

— Євангелія Маттея 27:33-50 —

ПРОСТА АЛЕ ПЕРЕКОНУЮЧА СИЛА ПРАВДИ — РІЖНИЦЯ МІЖ ГАНЬБОЮ, МУКОЮ А СМЕРТЮ — ІСУС ВІДАЄ ДУХА В РУКИ ОТЦЯ.

„Бог валив свою любов до нас у тому, що як ще ми були грішниками, Христос за нас умер.“

— Послання Апостола Павла до Римлян 5:8. —

ЄВАНГЕЛІСТИ описують історію розпятя Ісуса дуже коротко але в багатьох словах, хотяй певно не мали на думці представляти її драматично. Як ніяка инша історія життя якого чоловіка не містила в собі більше важніших подій в його житю, так подібно ніяка друга з них не скінчилася так дуже смутно і трагічно, як сеся велика дійсна драма, котру Всемогучий виставив на сцену на вид так ангелам, як і людям, аби показати їм рівночасно свою справедливість і свою любов. Також тут бачимо, до як низкого степеня може упасти чоловік. Хотяй бачили багато ріжних чудес, які зділав Ісус, то однак Його добровільну жертву за наші гріхи прийняли зовсім змно і байдужно. Ніщо лучше не може нам представити їх стану, як коротка згадка, що у стін Ісуса ділалася Його одежю і кидали жереб,

кому припаде спідня, ціла тканя сорочка Ісусова. Се сорочка представляла дуже красю совершенність його людської природи. Правдоподібно був се дар від одної з побожних невіст, котрі помагали Йому з добра свого і приязно відносилися до Него. (Лука 8:3) Найвищий степень обожности людей бачимо, як нині Євангеліст, що єі, котрі Його розпяли, коли вже поділили поміж себе його одіж: „посідали і стерегли Його там,“ дивлячись байдужно на Його муку і смерть.

ПОЛІТУРА ЧЕМНОСТИ СВІТА

Мусимо признати, що євангелія Христа мала не-впрост великий вплив на світ, бо принесла цивілізацію, котра в порівнянню до давних варварських і диких звичаїв, зробила великий поступ в перед. Однак бачимо

також, що під політурою світської чемности і цивілізації криється велика міра зіпсутого людського серця. Чи ж нема тепер багато таких, котрі пізнали, длячого Христос умер (і дучше розуміють, чим римські жовніри), хотий знають про великі його чудеса, і про муку, котру Він за них перетерпів, то замість упасти Йому до віг і закликати: „Мій Госноде і мій Відкупителью,“ вони як ті римські жовніри: „усівши, стережуть,“ холодно відносяться до сего. В їх серцях нема милосердя, або що найменше нема достаточного співчуття, щоби керувати своєю волею і своїми учинками, але є дальше „ворогами креста Христового.“ Бо Христос сказав: „Хто не зі мною, сей против мене.“ — Маттей 12:30.

Пилат, щоби заховати право, котре жадало, щоби над укараним на смерть на кресті умістити над його головою надпис, котрий описував рід вини засудженого, написав і умістив над головою нашого Господа на кресті такі слова: „Се Ісус, цар Жидівський.“ Пилат знав, що старшина жидівська видала Ісуса на смерть тому, що вони боялися його впливу яко учителя; а що оскаржували його: „що він себе робить царем жидівським“ і кричали: „ми не маємо царя, тільки Цезаря“ і в сей лицемірний спосіб змусили Пилата розняти Ісуса під попером, що треба боронити престол Цезаря; тому тепер Пилат відплатився їм тим самим оружжєм і ужив його проти них. Він певно і не думав, що сей надпис посвідчав правдивий типуд предивного чоловіка Ісуса Христа, котрого казав розняти. Другий євангелист оповідає, що старшина жидівська протестувала проти сего напису, та Пилат не хотів його змінити, кажуци: „Що написав, написав!“

ГАНЬБА, МУКА, СМЕРТЬ

В горді Оливнім Ісус молив Отця свого: „Отче мій, если можна, нехай мимо йде від мене чаша ся; тільки ж не як я хочу, а як Ти.“ Того „чашою,“ котру Він молив свого Отця, аби його минула, була ся ганьба, якої зазнав наш дорогий Відкупитель, будучи рознятий поміж двома розбійниками, як злочинець і як богохульник. Апостол Павло говорить нам, що ми, маючи перед нашими очима муки і тернія, які перетерпів Він із сторони грішників, станемося сильнішими (не воюючи словами або оружжєм і) *легше* прийде нам відпрати ріжні противности, тернія і очернєля.

При тім мусимо запам'ятати, що не тернія, котрі червоносили наш Госнодь, також не муки становлять *ціну викупу* за нас, але його смерть. Если би Він був умер в лекший і в не такий соромний спосіб, Він був би так само добре заплатив ціну викупу за нас. Але єі ріжні проби, тернія і противности, яких зазнав наш Госнодь, хотий вони не були частю ціни викупу за нас, однак вони були потрібні і пожиточні, бо Отець хотів ним випробувати його. Зносячи те все терпеливо Ісус оказав в найвишнім степени своєю вірністю зглядом Отця і зглядом правди.

В сей спосіб Ісус оказався гідним високого вивішення, котре в нагороду наготовив йому Отець. Апостол Павло мав певно на думці не тільки його велике пониження, що стався чоловіком і потерпів смерть за наші гріхи, але також се чашу сорому і погорди, яку Він мусів випити, коли писав: „За се (тим же) Бог високо возніс його і дав йому імя, більше всякого імени, щоб в імя Ісусове приклонилось усяке коліно, що на небі і на землі і під землею.“ — до Филипан 2:9,10.

Як се чудно, але правдиво, що звичайний чоловік в своїм уважнім стані, коли не йде дорогою правди і слова Господнього, легко паде з одної крайности в другу зовсім собі противну. Доказом сего є ті всі, що кивали своїми головами і говорили образливі слова на Ісуса, коли був на кресті, та насміхались з Него кажуци: „Ти, що руйнуєш церкву і за три дні будуєш єї, спасися сам. Коли ти Син Божий, зійди з креста!“ (Маттей 27:40) Всі вони певно мусіли чути єї його слова в часі трьох літньої його праці. Правдоподібно, деякі з них бачили його многі чудеса і належали до тих, о котрих стоїть написано, що: всі „дивувались благодатними словами, виходячими з уст його,“ (Лука 4:22) а в другім місци таке: „Що, як прийде Христос, чи більші сих ознак робити ме, які Сей зробив?“ (Йоан 7:31) А однак, коли побачили, що шасте обернулося проти Него, а особливо, коли верховоди церковні, священники і книжники виступили силою проти Него, тоді скоренько покинули його і станули з тамтими проти Него. Мусимо ветидатися, коли погадаємо, як дуже склонна людська природа до злого. Доказ сего бачили ми на народі жидівським, але те саме повтаряється і між теперішніми людьми. Хоч яка красна і звнесла правда слова Божого і хоч би як красно і вірно виложив її, то як священники, книжники і фарисеї нинішнього християнства настрашать і накричать на людей, звичайно вони покидають правду і остають при старім блуді. Хоч як чисте і святе жите будуть вести слуги слова Божого, хотий з посвяченя і зовсім за дармо і з любови до Христа будуть голосити слово Боже і кождий може о тім переконатися, то сатана завжди знайде собі фальшивих свідків і „чесних“ слуг, котрі свідомо і з розумелом будуть чернити і насміхатися з тих, котрі бажують із серця показати людям правдиву науку Ісуса Христа і Апостолів. Але інакше не сповнилися би слова нашого Господа, котрий научав: „Досить для ученика, коли буде як його учитель, а для слуги, коли буде, як пан його. Коли господаря йому (Ісуса) назвали Вельзевулом, то як більше домашних його.“ (Маттей 10:25 перев. галиц.) Чи ж Він не запевнив нас, що: „Блаженні ви, коли вас безчестити муть та переслідувати муть та казати муть на вас усяке лихе слово не по правді задля мене. Радуйтесь і веселіться, бо велика нагорода ваша на небі; так бо переслідували і пророків, що жили предне вас.“ (Маттей 5:11,12) На нас сповняються також слова пророка Давида: „Зневага тих, що тебе зважають, видала на мене.“ — Псалма 69:9.

ФАРИСЕЇ ЗНЕВАЖАЮТЬ

Зневаги книжників, священників і фарисеїв найбільше боліли Ісуса. Вони, стоячи під крестом, насміхалися з Ісуса, котрий в муках догоряв на кресті і кликали до Него: Ти „инших спасав, а себе не можеш спасти. Коли ти цар Ізраїльський, зійди тепер з креста, а увірємо в тебе. Ти уповав на Бога; нехай тепер визволить тебе, коли хоче тебе. Ти казав: Я Син Божий.“ Ах! як мало вони знали, що Син Человічий мусів наперед терпіти те все, щоби дістатись до слави! О, як мало розуміли вони плян Божий, що Мессія не міг отримати сили і увільнити Ізраїля і увесь світ з руки сатани і смерті, аж наперед мусів полатити своє життя як ціну *викупу* за нас. Як дуже повинні ми дякувати за се, що наш дорогий Відкупитель не руководився гнівом або пімстою, але волею і словом свого Отця, щоби він перетерпів покірно зневаги своїх переслідувачів і підчинив свою волю волі Отця небесного і Його плянови.

Нічо дивного, що два розбійники, чуючи як насміхались з Христа священники і книжники, і собі стали кенкувати з Него. Одно тільки слово співчуття, яке тоді Ісус отримав, як записано о тім в євангелії, вишло з уст одного розбійника.

Розняте нашого Господа відбулося о третій годині [по жидівському численю; на наш час — о коло 9. години] (Марко 15:25) В прообразі о коло того часу приношувано ранішню щоденну жертву, а Його смерть наступила шість годин пізніше, о третій годині пополудни, а по жидівському численю була девята година (Маттей 27:45,50) В прообразі сей час був також зазначений. В тім часі приношувано вечірню щоденну жертву. Випало отже, щоби природа закрила свою славу перед такою сценою і темнота покрила її. Не принукасмо, щоби було зовсім темно, але тільки темно, як сказано в євангелії. Але певно мусіло бути надприродно темно, бо тоді була повня місяця, отже затьміне сонця могло тревати лиш кілька мінут найдовше.

ІСУС ПОКИНУТИЙ

Саме тоді наш Господь промовив сі передсмертні слова: „Боже мій, Боже мій, чом мене покинув сси?“ (Маттей 27:46) З надзвичайним мужеством переносив Він всі противности грішників проти Него; і що Петро вирікся Його, і що всі ученики повтікали від Него, і мужественно переніс Він посліпні години серед кнів і насмішок Його ворогів, але коли прийшла хвиля, коле Отець усунув свого духа єдності з Ним, се вже було понад міру Його терпіння, і кажуть, серце Ісусове пукло з жалю, і так умер.

Дехто може питати, чи сі слова Ісусові не означали що Він стратив віру, а не то, що Отець в дійсности усунув свою ласку і злуку з Ним. Ми віримо що виречені передсмертні слова Ісусові означали, що Отець дійсно усунув свого духа злуки з Ним, бо сеґо було потрібно, аби наш Господь зазнав і сеґо, аби умер як такий, що

бере гріх світа на себе. Карою за гріх Адама була не тільки смерть, але в додатку і відділене або відчужене від него Божої ласки і злуки з Ним. Отже коли наш Господь Ісус переняв місце Адама і замість него піднявся мук, праведник за грішника, щоби відкупити нас у Бога своєю дорогоцінною кровю потреба було не тільки, щоби Він умер за нас, але також, щоби Він зазнав на собі, що Він є цілковито відтятий і відділений від Отця, яке кара за гріх Адама. Ісус не був відчужений або відділений від Отця яко грішник через три і пів рока, в часі котрих Він клав своє життя; ані також в протягу тих трьох і пів літа не терпів Він повної кари; але си хвиля прийшла на Него на кресті і найменше на короткий час Він мусів бути позбавлений злуки з Отцем і мусів так умерти — як грішник за наші гріхи; тому, щоби як „через чоловіка прийшла смерть, так і через чоловіка (прийшло) воскресєне мертвих.“ — 1. посланне до Коринтян 15:21.

Маттей не записав слів нашого Господа, коли „Він закликав великим голосом,“ але проці євангелисти про се пишуть. Ісус закликав: „Звершилось!“ (Йоан 19:30) „Отче, у твої руки передаю духа мого.“ — Лука 23:46

ДІЛО ДОКОНАНЕ!

Богато ложних учителів говорить, що Ісус нічого не доконав, що не було потреба жертви за гріхи наші, і що Ісус не зложив ніякої жертви. Але св. Письмо виразно твердить, що без жертви, що „без проліття крови немає (не буває) оставлення гріхів.“ (до Жидів 9:22) Жертва нашого Спасителя почалася від часу, як Він стався повнолітним, коли осягнув 30. рік. Тоді сейчас часинив до Йоана над Йордан ріку і дав себе занурити в воду (окрестити) — в сей зверхний спосіб Він показав, що Він посвятив себе цілковито аж до смерті, щоби сновити спеціальну волю Отця. Жертву, яку там почав, продовжав Він вірно аж до послідної хвилі свого життя. Коли Він витерпів аж до остатку всяку наругу, всякий ветид і на кінець був відтятий від злуки з своїм Отцем — се був кінець Його жертви і наш Господь виразив се словами: „Звершилось! Своє діло Він скінчив; ціну викупу Він заслужив; муки скінчилися; Він скінчив своє діло, котре Отець поручив йому сновити, і перетерпів ганьбу і ветид, які мали припасти йому в участі. Але друга часть Його діла ще позістала до сповнення. Ся часть еще не є скінчена, іменно, поблаговолити всі роди землі, уділяючи їм обильної ласки, і даючи їм нагоду осягнути вічне життя, котре Він справедливо заслужив для них своєю жертвою за гріх.

Він віддав свого духа в руки Отця. Якого духа? Він не віддавав свого духового тіла, бо в тім часі Він не мав духового тіла. Трийцять три літ з верхом перед тим Він зрікся духового стану і духової природи, щоби стати учасником людської природи (чоловіком) через свою матір Марію. — Дух життя або сила життя, котра була Його, зістала перенесена на степеня стану чоловіка. Через 33 і пів літа тішився Він або уживав сеґо

духа життя або сили життя, як оживляючого принципу або оживляючої сили, котра робила живим людське тіло: а тепер Він віддав сю силу в смерті — вона минулась, розпалась, згасла. Розп'яте тіло не мало вже належати до него, бо як Апостол говорить: Він прийняв на себе вид слуги, *щоби перетерпіти смерть, не на се, щоби держати сей вид слуги (бути слугою) цілу вічність. Отець приобіщав Йому, що прославить Його з собою і дасть Йому ще більшу славу, чим ту, котру мав з Отцем перед сотворенням світа — а ся слава була*

духова слава, а не людська не як чоловіка. Він опустив духовий став, коли „стався тілом (жидівський вислов, замість сказати: стався чоловіком) і замешкав між нами.“ (Іоан 1:14) Але Він вірив Отцю, що коли скінчить своє діло, яке Отець поручив Йому довершити, тоді Він буде прийнятий напово до слави — до духового стану. Він бо таке сказав своїм ученикам: „Що ж, коли побачите Сина чоловічого, як входить туди (там), де перше був?“ — Євангелія Іоана 6:62.

Соборний Намет або Скиня Завіту

(Продовжене)

¹⁷Одним словом, *Ізраїль*, як також Намет, священники і жертви були прообразами. (Левіти були також прообразом, як в тім пізніше будемо розбирати, але вони не підходять під сей образ, змалюваний в сій голові.) Що учинено символічно, образowo, з Ізраїлем і для Ізраїля, се від часу першого приходу Христа виконується в більших розмірах і в вишнім степені з духовим Ізраїлем, позаяк послідне є дійсністю, підчас коли тамте було тільки прообразом або тінею.

¹⁸Священство, як одно тіло, під одним головним Священником або Первосвященником, представляло *мале стадо*, котре з своїм Головою або Первосвященником є *царським священством*, котрого члени, по часі теперішнього пожертвування, будуть Богу *царями і священниками*, і царювати будуть на землі. (Одр. 5:10) Так бачимо, що Ісус є Найвищим Священником, та не є священником по чину Арона, котрий був тільки прообразом більшого і взнеслішого визнання або чину, але є Головою правдивого священства, котрого тамте було тільки прообразом. (Жид. 3:1; 4:14) Аронове священство предображало головню понижєнє і терпінє Христа, а не Його будучу славу. — Мелхиседек же був прообразом Христа, як царського священства.

¹⁹Однак перше, чим священники, члени тіла Христового, царське священство, будуть злучені з своїм Головою і розлічуть своє панованє, вони мусять *терпіти з ним*, се є, брати участь в дійсних жертвах, як се вкоротіть побачимо. — 2. лист до Тимотея 2:12.

²⁰Апостол Петро показує, кого представляли Аронові священники, коли, звертаючись до тих, котрі посвячували себе, говорить: „Ви є . . . священство святе, щоб припошено жертви любобравмні Богу через Ісуса Христа.“ „Ви є . . . царське священство.“ (1. лист Петра 2:5, 9) Вони всі є слугами, слугами правди, хотияй не всі є проповідниками і учителями божественної правди. І кожний мусять виконати свою частку, жертвуючи себе самого, завим буде гідний бути причислєним як співнаслідник з Христом. Тільки сим, що терплять з Ним, є дана обітниця панувати з Ним.“ — до Римлян 8:17.

²¹Апостоли часто згадують, що наш Господь Ісус є Головою або Первосвященником сего священства, сего

малого стада. Наведемо тільки оден цитат: „Тим же брати святі (царське священство), покликку небесного співники вважайте на Посланика і Свитителя *визнання нашого* на Христа Ісуса.“ — до Жидів 3:1.

²²Застановляючись тепер над установлєним прообразового-старозавітного священства треба добре пам'ятати, що царське священство на місце прообразового розпочалося помазанєм Ісуса на Первосвященника при хрещеню. (Лука 3:22; Діяння Апостолські 10:38) Ніхто не був вибраний на священника, аж поки не був найперше введений до свого уряду Головний або Первосвященник і не розпочав свого урядованя. Від сего аж часу розпочався вибір і настановлюванє священників. Ся особливе важна робота відбувалася через цілий Християнський вік або вік євангелії. Священники, які підчас сего віку посвячуються і є настановлювані на сей уряд і приносять самих себе як жертву, в сей спосіб приготувляються, щоби могли панувати в царстві Божім як Його орудя і так благословити всі роди землі.

²³Помазанє прообразового Первосвященника, його введенє в уряд, посвяченє священничої кляси, як неустаючого чину і другі справи, агагані загально в сій голові, відбувалися в инший день, не в День Примирєня. Іменно обряди або церемонія сего відбувалася весною а День Примирєня припадав на осєнь.

СВЯЩЕНИКИ

²⁴Передоєм належить звернути увагу, що в кожній церемонії, відносячійся до висвячуваня і служби священників, Первосвященник був всегда перший. Так само на місце старозавітних (прообразових) священників, Ісус був *першим*, се є, Провідником, Начальником, Найпершим, навчаючи яєво, що в тім ніхто не *випередив* Його. З сего бачимо, що ніхто з патріархів або з пророків не належить до *малого стада*, до царського священства, інакше званого „Невістою“, „Жєною Агнєця“. Хотияй сі старозавітні святі будуть дуже благословєнні, як слуги Господні, однак їх служба не буде так взнеслою, як священників, ані їх честь не буде так великою; однак їх будучє діло і честь будуть розумієсь великі.

²⁵„Вузка дорога“ до життя (без-смертності) не була

отворена аж до часу приходу Христа. Він був перший, що йшов нею. Він „*осияв (освітив на світло) життя і негліниє (без-смертність)*.“ (2. до Тимотея 1:10) І хочай всі вірні посвячені у всіх віках отримавть вічне життя, то однак тільки одні священники, котрі побіляють і йдуть за своїм Провідником по вузькій дорозі до життя, се є, жертвуючи людські справи і в сей спосіб шукуючи слави та чести і без-смертності [негліниє] (до Римлян 2:7), отримавть сей *безмірно високий* ступень життя, се є, без-смертність, яку первісно посідав тільки Бог-Богва і наш Господь Ісус Христос від часу свого воскресення. — Гляди *Божий План Віків*, голова X і XI.

ПОМАЗАНЄ

“В Старім Законі *помазанє* було церемонією, через котру вирошаджувалось священників у їх службу. Вони були помазувані на свій уряд особливим миром, званим *долям* святого помазаня.” Його ніхто більше не уживав, тільки священники і було заборонено законом мати кому другому або вирабляти його. (2. Мойсея 30:25-33,38) Сей олій представляв святого духа венновлення, через котрого ми, правдиве царське священство, є запечатані, як сини Божі. Тільки сі, що посвятились, се є, священники, сі єдині є в такий спосіб помазувані.

“Арон, прообразовий первосвященик, представляв Ісуса, Голову і церкву, як членів Його тіла, котре разом становить великого Первосвященика на місце старозавітного (прообразового). Будучи однак грішним чоловіком, як і другі, Арон мусів обмитися, щоб гідно представити чистоту Ісуса, що мав прийти на місце прообразового, се є, Ісуса, що не знав гріха і Його церкву, очищену через його дорогочінну кров і обмиту водою Слова Божого. — до Ефесин 5:26.

“Обмившись, Арон убирався в шати „*слави і краси*“ (2. Мойсея :28), а на конеш вилито на його голову олій помазаня. (2. Мойсея 29:7) Кожда часть сеї величавої шати представляла прикмети і силу сего великого Всевобидителя, се є, Голову і тіло; як іх Бог Слова відрізняв, споглядаючи наперед в будучність до часу „*открытия*“ снів Божих.“ і виповнена через них Його обітниця.

ПЕРВОСВЯЩЕНИК В ШАТАХ ПРЕДСТАВЛЯЮЧИХ „СЛАВУ І КРАСУ“

“І ось які шати нехай пороблять йому: нагрудник і наплечник і верхню шату і хитон мережаний, кетар (мітру) і пояс.“ — 2. книга Мойсея 28:4.

“Білий „хитон“ з полотна представляв чистоту Первосвященика, підчас коли його мережанє показувало на овочі сего чистого характеру в учинках ласки.

“Мітра (кедар), се була лента з білого гарного полотна (представляюча праведність), котру ношено довкола чола. До неї була прикріплена золота бляха або „корона“ за допомогою синього шнурка, що показувало, що корона належить йому *законно-правно*.

“На золотій блясі був напис: „Святість Господева.“

котрий в сей спосіб голосив: сей Первосвященик є зовсім посвячений, щоб сповняти наміри-плани Бога Єгови. Золота корона голосила також його царський стан: Христос має бути „*священником на своїм престолі*“ — „*священик по вік по чину Мелхиседековому*.“ — Захарія 6:13; Исаяма 110:4; до Жилів 7:17.

“„Ляний пояс“ показував на праведного слугу: *пояс* по-латоє означє праведність; пояс службу.

“„Верхня шата“ *синеї краски* представляла його вірність. Кутаски її були оздоблені золотими дзвіночками і гранатовими золотими яблучками. Гранатове яблучко, се найдобріший овод, показувало, що вірне виконуванє діла жертви Відкупителем зродило овоч, се є, відкупило страчене життя цілого людського роду. Золоті дзвіночки означали, що тоді відкриється всім овоч діла жертви — буде *отовіщений* цілому світови подібно, як в прообразі дзвіночки звіщали се усьому Ізраїлеви. На се впазує близька подібність: дзвіночки звертають увагу на овоч.

(Дальше буде)

ПИТАНЯ ДО НАМЕТУ

31) Що представляв Ізраїль в своїм відношеню до Намету? § § 34, 35.

32) Кого представляли священники разом з Первосвящеником? § 36.

33) Що предображало Аронове священство? § § 36-38.

34) Уто є головою дійсного священства? до Жилів 3:1; § 39.

35) Від коли бере початок царське священство? § 40.

36) Що се означає, що при установляню священників Первосвященик всегда був перший? § § 41, 42.

37) Що означала церемонія помазаня і що вона представляла? § 44.

38) Що означало, що Арон наперед мився, чим лажив на себе шати „*краси і слави*“? § 44.

39) Які були шати „*краси і слави*“ Первосвященика і що вони в загальї представляли? 2. Мой. 28:4. § § 45, 46.

40) Що представляв білий „хитон“ з полотна? § 47.

41) Опиши золоту корону. Що вона представляла? і чому була вона прикріплена синім шнурком до мітри? § § 48, 49.

42) Що означав ляний пояс? § 50.

43) Опиши верхню шату. Що означає її синя краска? що золоті дзвіночки і гранатові яблучка? § 51.

ДО ВІДОМА КАНАДІЙСЬКИМ БРАТЯМ!

Проеється усіх Братів з Канади, щоб у всіх справах, чи то відноситься книжок, чи часописей, писали до Бруклина, Н. Й. При тім однак звертаємо увагу, що всі книжки будуть вислані з Торонто, Онт. Се робимо тому, щоб зменшити кошта пересилки, а головню діло, котре треба платити від кожної пересилки. Думасмо, що тих кілька слів поясненя вистарчить, аби усунути можливі непорозуміння. Також, если отримаєте письмо в англійській мові з повідомленєм що висилаються вам книжки або тим подібно, щобі Брати не уважали сего як легковажанє їх мови, а зрозуміли, що робиться тому, що нема там свого чоловіка, що залагоджував би справи в нашій мові. Веї важнійші справи будемо старалися залагодити з Бруклина.